

DAN LUNGU

SÎNT O BABĂ COMUNISTĂ!

15 ani ★ Ediție aniversară

Prefață de Bogdan Crețu

POLIROM
2022

Dan Lungu

— Numai brânză pe avion n-am mai trimis, în rest pe toate le-am făcut în viața asta...

— Ar fi bun și pentru Alice, e sănătos cașul la gravide.

— Alice ia vitamine, ia alte chestii...

— Ziceam și eu așa, că...

— Lasă, nu mai zi.

— Măcar vino să-l guști! Crăpi mîncînd...

Masa din bucătărie era ocupată în întregime. Mere mari și frumoase, o pungă cu castraveți, una cu prune, una cu ceapă, vreo douăzeci de ouă, legături de verdețuri...

— Ce mi-ai înșirat astea toate aici, nu știi unde e locul lor? l-am întrebat eu, ca să-l tachinez.

— Păăi, să vezi și tu...

— Văd. Mere, castraveți, prune...

— Să te convingi că măcar biletele de autobuz mi le scot.

— Eu mă gîndeam că ai trecut pe la piață înainte...

— Gură spurcată!

— Văd că s-au făcut castraveții, nu glumă.

— Nu-i așa că-s frumoși?

— Ouăle-s tot de la țară sau ai trecut pe la Avicola?

— Totu-i de la țară, tot ce vezi aici.

— Phii, ce mere frumoase! S-au făcut la tine așa niște mere?

— Dacă-ți spun că toate-s de la țară...

— Eu mă gîndeam c-or fi de pe la vecini, că la tine-s cît nucile...

— Catrina! A trecut Catrina pe-aici! O să-i sucesc gîtul într-o zi, dacă mai clămpăne.

Țucu îndoia o bucată de sîrmă. Ceva nu-i ieșea la socoteală. Mormăia nemulțumit. Eu mă gîndeam la Alice.

— Ce faci acolo? l-am întrebat.

— Obosesc o sîrmă...

— Tu știi că duminică sînt alegeri?

— A ajuns vestea și la țară... Al lui Bolohan dădea bere gratis pe imaș. Dintr-un camion.

— Și?

— Am luat și eu una...

— Aha, și cu cine votezi?

— Da' de ce trebuie să votez?

— Păi, i-ai băut berea degeaba?

— Păi, liberalii dădeau pixuri și am luat și eu unul...

— Să nu te prind că-l aduci pe-acasă.

— Stai liniștită, că l-am și pierdut... Chestia e că, oricum aș da-o, cu pixul sau cu berea, una tot mi-a dat-o degeaba...

— Eu vorbesc serios și tu...

Dan Lungu

— Ufff, n-am nici un chef să vorbesc serios...
Uite ce sîrmă afurisită!

— Hai, zi, cu cine votezi?

— Păăăi... poate cu ecologiștii...

— Care-s ăștia?

— Cu natura, cu aerul curat...

— Și ei ce promet?

— Păăăi... fir-ai tu să fii de sîrmă!... Păăăi, că scot mașinile de pe șosea, că poluează, și la legume, la astea, bagă numai îngrășămînt natural, salut chimicale...

— Și cum poți vota cu ei? Nu ești sănătos, zău!

— Păi, mă duc cu calul la țară, clop-clop, pe asfalt, nu-i frumos? Nu tu mașini, nu tu autobuze... Aer curat... Sport și sănătate!

— Du-te de-aici! Numai de miștouri ești bun. Eu vorbeam serios.

— Aaa-șa, uite c-am rupt-o!... Serios? Păi, dacă-i pe cinstite, oricare ar veni tot fură. Că fură unii sau alții, pentru mine tot aia-i.

— Chiar așa, toți sînt niște hoți?

— Normal. Dacă ar fi oameni cinstiți, ar sta acasă, nu s-ar băga în politică... Da' uite că mi-am amintit, nici n-ai gustat cașul ăla...

— Baaa, cum nu!

— Ei, șiii?

— E un pic acrișor sau mi s-a părut?

— Fugi de-aici. Acrișoară ești tu!

Cum stăteam și curățam o ceapă, mi-a venit o idee care mi-a aprins toate beculețele: în loc să oftez și să mă plîngăcesc, mai bine făceam ceva ca să reînvii trecutul. Poate nu chiar la fel, dar ceva pe-aproape. O fabrică era greu de pus pe picioare, dar un atelier ca al nostru nu mi se părea imposibil. Minte a intrat pe turație maximă. De emoție, am început să transpir. Eram noi bătrîni, dar încă mai puteam lucra. Eu mă simțeam chiar în formă. Am fi putut aduce și cîțiva tineri, pe care să-i învățăm meserie. Șefu' ar fi putut aduce comenzi. Oo, da, sigur s-ar descurca. Am putea lucra pentru export. Ce, nu mai e nevoie nicăieri în lumea asta largă de cutii de scule? Dar de colțare? Doar confecțiile metalice n-au murit cu totul. Am fi putut lucra pentru roșcovanii de englezi, ca pe vremuri, de ce nu? Ori chiar pentru Canada. Sigur canadienii foloseau și ei chestii de metal, doar și ei sînt oameni. Phiii, da, sigur că da! Alain ne putea ajuta. Iar dacă treaba mergea bine, chiar ar lăsa nenorocita aia de bancă și s-ar ocupa de produsele noastre. Chiar și Alice ar fi putut intra cumva în toată combinația asta. Să facem un atelier strașnic, să rîdem și să ne distrăm ca pe vremuri. Să facem

Dan Lungu

din nou concedii și să avem din nou tot ce ne poștește inima. Eram tot mai entuziastă, nu-mi mai găseam locul. Atelierul l-am fi putut face nu neapărat într-o fabrică, era suficientă o curte undeva. Poate chiar la Sanda, că și așa se mutase la casă. Sanda n-avea nici un motiv să se opună, ba chiar ar trebui să fie mândră. Ar fi putut veni și nea Mitu, chiar dacă probabil nu mai muncea ca pe vremuri, dar măcar însuflețea atmosfera. Altfel muncești când ești bine-dispus. Numai pe Dragoș, idiotul de Dragoș, nu l-aș fi chemat înapoi. Așa, să moară de ciudă! Rezolvasem pînă și problema mașinilor. Găseam niște mașini vechi, date la casare, pe care un mecanic priceput le puneă din nou în funcțiune. Mai ales că la casare nu de puține ori se dăduseră utilaje încă bune, știam sigur asta. Parcă vedeam cu ochii cum viața o ia de la capăt. În curtea Sandei, urma să fie ridicată o hală. La început poate una modestă, dar după prima comandă pentru export ea putea fi mărită. Da, locul era destul de mare, se putea face și un depozit pentru produsele finite. Lucrurile se legau, iar eu eram tot mai încântată. Aurelia, nea Ariton, nea Culidiuc, Sorin și toți ceilalți s-ar fi întors acasă, n-ar mai fi muncit în străini. Acasă la atelierul lor. Desigur, șefu' rămînea șef, chiar dacă ideea era a mea. Asta din respect

pentru tot ce făcuse cîndva. Dar și pentru faptul că se pricepea să facă rost de tablă de la Galați și să aducă comenzi. Poate că la început salariile n-ar fi așa de mari, mă gîndeam eu, dar ele urmau să crească. Merita efortul. Merita chiar să se muncească o perioadă gratis, dacă era nevoie, căci apoi se putea recupera cu vîrf și îndesat. Puteam umple lumea cu cutii de scule și colțare, din Rusia în Zimbabwe, din Bulgaria în China sau în Statele Unite. La chestia asta șefu', doar șefu' se putea descurca.

Prinsă de avînt, am sunat-o pe Sanda. Era destul de tîrziu, dar nu se culcase. M-am hotărît să nu-i dezvălui planul, marele meu plan de reînviere a trecutului, ci doar să-i spun că vreau să-i fac o vizită. M-a întrebat dacă-i ceva grav și am asigurat-o că nu. Probabil ghicise ceva în vocea mea. Am rugat-o să o cheme și pe Aurelia dacă poate, să stăm și noi așa, ca fetele, la o bîrfă. Ca pe vremuri. A rămas pe vineri după-amiază.